

Opettajan päiväkirja: Täydellisen epätäydellinen koulupäivä

alakoulunopettaja Johanna

Olen nuori opettaja. Työskentelen kolmatta vuotta keski-ikäisessä alakoulussa. Olen koulutukseltani kieltenopettaja, mutta hankin sen jälkeen vielä luokanopettajan kelpoisuuden, enkä ole hetkeäkään katunut. Opetan tällä hetkellä 4. luokkaa ja lisäksi minulla on 10 tuntia viikossa englantia ja ruotsia eri-ikäisille oppilaille.

Aamut tuntuvat tuskaisilta. Pääsin jo hetkeksi rytmiin ja uskoin, että olen aikuistunut sen verran, että kahdeksan aamut eivät tee enää tiukkaa, mutta ei. Ylöspäästyäni näppäilen työkännykälläni (Tosiaan, minulla on työkännykät, koska hoidan opettajille sijaiset!) pari ok:ta sairaiden oppilaiden vanhemmille ja muistutan jälleen kerran, että läksyjä voi kysyä päivän päätteeksi joltain luokkakaverilta. Soimaan itseäni hiukan, koska olen sortunut laittamaan tehtäviä Wilmaan, sähköiseen kommunikointijärjestelmään, nyt kun niin monet ovat olleet pois ja siitä syystä vanhemmat varmaan edelleen kyselevät tehtäviä minulta. Polkaisen uudella pyörälläni työmaalle ja tervehdin jo pihalla iloisia oppilaita. Hymyistä tulee hyvä mieli!

Ensimmäisellä tunnilla opetan vapaaehtoista ruotsia kuudennen luokan oppilaille. Tämä on kiva tunti, koska ruotsi on oma vahvuuteni ja oppilaat ovat suurelta osin motivoituneita. Luemme kappaletta ”Är det här brödet laktosfritt?” ja harjoitteleme ravintolakeskustelua. Hyvin sujuu, kun saavat toistaa suoraan kappaleen tekstejä, mutta kuinka saisin heidät rohkeammin käyttämään omaa, vaihtelevaa kieltä? ”Och som läxa idag...” ”Ope, miks sä kidutat meitä taas läksyillä!?” ”Petri, miks sä sanot tän saman joka kerta, kun annan läksyjä eli joka tunti?” Hyväntahtoista vitsailua, ainakin opettajan mielestä. Tunti päättyy oppilaiden häätistelyyn luokasta, niin että ehdin itse välituntivalvontaan. Nämä tiistait ovat vähän raskaita, kun heti tässä aamulla on yksi valvonta ja toinen suoraan ruokailun jälkeen. Tuntuu, ettei oikein missään välissä ehdi hengähtää. Mutta toisaalta, sittenpä ei tarvitse muistaa valvontoja taas pariin päivään.

Toisella tunnilla on englantia. Palautan kokeet ja kehuun oppilaita: ”Huomaa selvästi, että monet ovat ottaneet oikein asiakseen tsemppata ennen yläkouluun siirtymistä!” Lohduttelen myös yhtä oppilasta, joka sai kokeesta 6. Se oli häneltä mahtava suoritus, koska joulutodistuksessa on 4. Poika on kuitenkin pettynyt. Hän kertoo tehneensä kovasti töitä ja olevansa ymmällään, koska ei saanut parempaa arvosanaa. Käymme luokan kanssa vielä yhdessä läpi itsearviointilomakkeen, jonka liitin kokeen loppuun. Mietin itsekseni, että kuuluukohan näitä nyt edes käydä tällä tavalla läpi. Toisaalta viimeviikkoisessa koulutuksessa nostettiin esiin, että itsearviointi on yksi tärkeimmistä oppimista edistävästä seikoista. Kyllä minä tavallaan ymmärrän sen tärkeyden, mutta tuntuu, että tässä vaiheessa se on ainakin jäänyt ainoastaan kokeen yhteydessä vastattavaan rasti ruutuun -kyselyyn. Kertaamme vielä (tuhannennen kerran), että kun *hän* tai *Susan* tai *mom* tai *my best friend* tekee joitain niin pitää muistaa että verbissä on aina se tietty kirjain. ”Mikä?” ”No s.” Kyllähän he

tämän osaavat, mutta kun ei vielä ihan käytännössä suju...

Välitunnilla oppilaskunnan hallituslaiset tulevat selvittämään tempauspäivämme ohjelmaa. Mietimme onko oikeasti mahdollista tehdä mokkapaloja sadan ihmisen voimalla. Ovatko kookospallot hygieenisinä? Mistä saamme kiinalaisia syömapuikkoja, entä taskulamppuja kummitusrataan? Aika loppuu taas kesken. Uskottelen itselleni, että kyllä oppilaat hoitavat osuutensa kun hetki koittaa. Tuntuu, etten muuta voi.

Jes, ja sitten oman luokan tunteja kolme. Missähän järjestyksessä tänään pitäisin? Erityisopettaja hakee kaksi oppilasta tällä ensimmäisellä tunnilla, joten tehdään silloin matematiikkaa. Vaihdamme aluksi kuulumiset, ja sitten jo erityisopettaja koputtaa ovelle. Olen taas unohtanut lähettää Saaran ja Matin hänen luokseen. Desimaaliluvut sujuvat aika hyvin. Käymme nopeasti taululla läpi sadasosat, sitten teemme yhdessä päässälaskutehtävät ja alamme töihin. Kiertelen luokassa hetken, mutta homma näyttää sujuvan suurimmalta osalta niin hyvin, että ehdin käydä tietokoneella merkitsemässä Wilmaan poissaolot. Pitäisi ehtiä laittaa Wilmaan enemmän myös positiivista palautetta, mutta en meinaa muistaa tuntien kuluessa. Annan kotitehtävät ja lähdemme syömään.

Oppilaat istuvat ruokalassa suhteellisen rauhassa. Pari kertaa yritän tuimasti katsoa, kun poikien volyymitaso nousee. Katse auttaa hetkeksi. Istumme samassa pöydässä koulunkäynninohjaajan kanssa. Päivittelemme jälleen kerran, kun oppilaat syövät niin huonosti. Asiasta puhuttiin oikein kunnolla viime viikolla ja otimme luokan kanssa yhteyttä ruokahuoltoon. Saimme heti seuraavana päivänä mielestäni todella hyvän ja hyvin perustellun vastauksen kouluruokien valinnasta ja ehdotuksemme luvattiin ottaa huomioon ensi syksyn listaa tehtäessä. Ensi syksy tuntuu 10-vuotiaasta todella pitkältä ajalta. Juttu jää kesken, kiiruhdan välituntivalvontaan.

Seuraavaksi opiskelemme ympäristötietoa. Luemme perinteisesti kappaleen Tanskasta ensin kirjasta lause kerrallaan ja sen jälkeen keskustelemme tummennetuista kohdista. Yritämme opetella hyvää lukutekniikkaa. Muutama oppilas on muistanut tuoda myös lehdestä leikkaamia uutisia Pohjoismaista ja Baltiasta. Käymme niitä läpi lopputunnista. Kaikki uutiset eivät kyllä ole lapsille sopivia, on paljon väkivaltaa ja negatiivisia asioita. Ne uutiset luen pikaisesti ja vähän hyppien. Läksyä tulee tästäkin: ”Lue kappale jollekin ääneen.” ”Ei, tällä kertaa koira tai pehmoletu ei käy”. Korjaan: ”Lue kappale ääneen ihmiselle ja tee tehtävät 1-3.”

Ensimmäinen pieni tauko. Ehdin käydä vessassa! Juttelemme niitä näitä opettajanhuoneessa ja treenaamme samalla Pinjan kanssa kuminauhalla ojentajalihaksia. Jaksan vain 10 toistoa... ”Allit kesäksi kuntoon” -kampanjamme naurattaa. Ja nyt ne kellot jo soi.

On englannin tunti. Ai niin, olikohan se S2-tunti siirretty tähän. Voi, olisi pitänyt jättää ympäristötiedon tunti tälle tunnille, sen Safira olisi voinut paremmin opiskella itsenäisesti, kun sanastoa kerran käydään S2-opettajankin kanssa läpi. No, hän lupaa tehdä englannintehtävät itsenäisesti. Onneksi hän on taitava myös englannissa. Tällä tunnilla meillä on käytössämme upea uusi verkkomateriaali ja kaikki kirjan tehtävät, kuuntelut ja muut saa videotykin kautta näkyville. Tämä helpottaa työtäni. Tunti alkaa. Sannalla ei ole kirjoja mukana. ”Onko joku muu unohtanut läksyt tai tarvikkeet kotiin?” Pari kättä nousee. Merkitsen suoraan Wilmaan. Aloitamme kuuntelutehtävällä. Sammutamme valot, koska kuuntelu on kummitustarina. Varmistan vielä, etteihän ketään pelota liikaa. Oppilaat nauravat: ”Ei me mitään tarhalaisia olla!”. Kuuntelu on aika vaikea. Jatkamme harjoituksella villieläimistä. *Magpie* on uusi sana minullekin. Ensi kerralla pidetään sanakoe eläimistä. Lopputunnista Sakun äiti koputtaa ovelle. Poika on ollut jo useamman päivän kipeänä ja äiti tulee hakemaan tehtäviä. Laittoihan hän siitä minulle aamupäivästä viestin, mutta en ole muistanut kirjoittaa mitään valmiiksi. Oppilaat tekevät tehtäviä ja minä kaivan Sakun kirjat esiin ja merkitsen paperille mitä olemme tehneet. Käyn vielä hetken juttelemassa äidin kanssa käytävässä. Olemme molemmat tyytyväisiä siihen, että ennen joulua pitämämme palaverin jälkeen asiat koulussa ovat sujuneet Sakun

kohdalla paremmin. Maantieto kiinnostaa häntä kovasti.

Oppilaani pääsevät kotiin. Jään vielä luokkaan hetkeksi kirjoittamaan vanhemmille viestiä tulevista sanakokeista ja ensi viikon matematiikan kokeesta. Lisäksi laitan viestiketjun pyörimään koulun myyjäisistä, joissa olisi tarkoitus kerätä luokalle leirikoulurahaa. Varmistan vielä, että maanantaina tehty viikkosuunnitelma pätee edelleen, teen muutamia muutoksia (Niitä tulee aina) ja otan kirjat valmiiksi pöydälle huomista varten. Sen jälkeen kiiruhdan opettajanhuoneeseen. Käymme resurssiopettajan kanssa läpi 5. ja 6. luokan englannintunteja ja juuri olleita kokeita. Päätämme jakautua tästä eteenpäin kahteen eritasoiseen ryhmään, joissa mennään periaatteessa samoja asioita, mutta toisessa hitaammin ja toisessa syvällisemmin. Työ tuntuu palkitsevalta, kun saamme jokaiselle oppilaalle paremmin omaa tasoaan vastaavaa opetusta.

Puoli neljän aikaan kiirehdin kotiinpäin ja joogatunnille. Ihanaa, että illalla ehtii harrastaa! Kahdeksan jälkeen, kun olen taas kotona, istahdan tietokoneelle ja olen kahden vaiheilla: pitäisikö vilkaista vielä työsähköposti tässä samalla? Päätän tehdä sen, jotta huomenna olisi vähemmän hommia. Vastaan lyhyesti kuudennen luokan oppilaan äidille, joka mieltii pitäisikö tytön valita kieli- vai matematiikkapainotteinen linja yläkoulussa. Lähetän myös Wilmaan korjausviestin virheellisestä sanakokeen sivunumerosta, kun joku vanhempi oli siitä ystävällisesti huomauttanut.

Sitten unohdan työt. Hyväksyn sen, että monet asiat ovat vielä kesken tai että ne olisi voinut tehdä paremmin. Päivä oli epätäydellisyydessään normaali, tavallinen, täydellinen koulupäivä. Iloitsen siitä, että näen työni tuloksen ja kieltämättä myös siitä, että viikon päästä on hiihtoloma!

Kirjoittaja on alakoulun luokanopettaja ja kieltenopettaja.